

"Cando se manca o corpo do teatro dóenos a todos"

Redacción | [@prazapublica](#)

"Cando se manca o corpo do teatro dóenos a todos". A Asociación de Actores e Actrices de Galicia (AAAG) vén de facer público o Manifesto Galego do Día do Teatro, redactado desta volta polo presidente da Asociación de Escritores en Lingua galega, Cesáreo Sánchez, quen será o encargado de lelo na cerimonia de entrega dos premios María Casares, o vindeiro día 27 no teatro Rosalía Castro da Coruña. Sánchez, elixido polos actores e actrices por ser "compañeiro de viaxe nun momento en que o papel que xoga a lingua resulta fundamental", considera que "a biografía do teatro galego é a biografía da cultura galega" xa que "no devir do teatro está insculpida a biografía deste pobo".

"O teatro fainos seres libres", proclama o escritor no seu manifesto, no que tamén destaca que na dramaturxia está "despositado o ser colectivo dunha cultura". Neste contexto Sánchez non esquece que o teatro está este ano aínda máis presente polo feito de que o Día das Letras vaia ter como protagonista a Roberto Vidal Bolaño quen, "como sabio canteiro -di- é un dos dramaturgos e actores que teñen posto as pedras basilares da casa comunal do teatro galego actual, cunha humanidade que é filla dunha radical liberdade".

Estas reflexións vainas compartir Cesáreo Sánchez nunha gala na que, o vindeiro mércores, se lle entregará á actriz Pilar Pereira o Premio de Honra Marisa Soto e dezasete compañías competirán en trece categorías diferentes. *Viaxe a ningunha parte*, de Sarabela Teatro, e *Tokio3*, de Voadora, son as grandes favoritas para os premios ao contar con dez e nove finalistas, respectivamente. Marcos Orsi e Xúlio Abonjo, da compañía BaCaNa, dirixen a gala e os dous interpretarán aos seus personaxes Ratman e Boby, dous superheroes procedentes da cloaca cuxo lema heroico ben podería ser o seguinte: "Cando a realidade é brutal, só nos pode salvar a ficción".

Manifesto Galego do Día Mundial do Teatro

Sempre pensei, e así o digo nalgún poema: só somos como nos soñamos cando amamos. Mais engadiría a isto que só da mao do teatro somos capaces de nos soñar nos outros, ao nos reflectir nas súas personaxes. Eu agradézovos hoxe a todos e todas os que me facedes soñar cando no idioma de noso acrisolades o sentir e o pensar, pois o teatro pulsa as fibras máis sensíbeis, tamén do noso propio corpo, no seu pensar emocionado. No teatro a linguaxe do corpo é pensamento. No teatro somos o soñador e o soñado .

Se facemos memoria dos últimos corenta anos, a biografía do teatro galego é a biografía da cultura galega. No devir do teatro galego está insculpida a biografía deste pobo de noso. O corpo do teatro dinos das súas ledicias e as súas dores e, na súa sensíbel pel, están tatuados todos os soños que nos poden levar deste presente de incerteza a un futuro no que nós escribamos a nosa propia historia.

O teatro, e o teatro galego en concreto, creou e crea vasos comunicantes entre a sociedade que alenta e o espectador. Do que acontece no teatro facemos entraña nosa, pois ábrenos as portas a descubrir por nós propios unha outra realidade que subxace baixo da realidade e os seus espellos cóncavos para a deturpar e nos mentir o real.

Cada cultura é un territorio camiñado polos carreiros que abre o teatro, que teñen a ver coa alma colectiva e que nos levan a formar parte dunha outra verdade humana na que habitan todas as verdades que cada cultura aporta. O teatro lévanos á busca da verdade da emoción, da verdade da idea que vivimos, descubrindo lugares do amor, da ledicia ou da dor, da imaxinación liberadora. O teatro fainos seres libres pois subverte os significados, libéraos e dános na propia mao a responsabilidade de encontrar respostas e de asumilas individual e colectivamente

En todo teatro, tamén no teatro galego, está depositado o ser colectivo dunha cultura. Se mancan o corpo do teatro férennos e doémonos. Dóese a sociedade toda e sentimos que nos están a intentar saquear o que de máis verdadeiro nos posúe. Pois no escenario constrúese ese lugar do intemporal onde acontece o tempo fuxidío que só acontece nos territorios da alma

Sempre levo comigo o exemplo da actriz Dan Thi Linh. Era combatente do Viet Cong, coas súas palabras de veludo e as leves danzas do seu corpo de flor de loto. As súa actuacións nas galerías soterradas de Cu Ci eran bálsamo para as feridas do ser dun pobo que, coas ferramentas do teatro, alentou os soños dun futuro en liberdade para a súa terra. Esta lección ética é a que sempre ollei en vós, todas as xentes do teatro galego.

No ano no que celebramos o Día das Letras Galegas coa figura de Roberto Vidal Bolaño e o cento cincuenta aniversario de Cantares gallegos da nosa escritora nacional, Rosalía, cando nos queren expropiar os soños e o presente, neste tempo no que, os que non aman o teatro son os mesmos que abandonan a tantas capas sociais no desamparo, Roberto e Rosalía dánnos voz para que non fiquemos á marxe da construción da propia historia, para que non nos derroten a esperanza. A ela, a poeta que deu voz ás que lles é negada a voz, puidemos levarlle flores o pasado 24 de febreiro, día do seu nacemento, con autorización por escrito, coma quen visita unha presa política.

Celebraremos o día 17 de Maio cun home do teatro galego, para que non nos exclúan do futuro, para que non nos silencien. Para non permitírmonos que boten un escuro pano de silencio sobre o teatro galego, resoa hoxe a súa obra; el dános voz, para que non fiquemos á marxe da historia.

Roberto Vidal Bolaño, coma sabio canteiro, é un dos dramaturgos e actores que teñen posto as pedras basilares da casa comunal do teatro galego actual, cunha humanidade que é filla dunha radical liberdade. Coa súa voz que vén dos territorios máis lonxincuos do ser, anainábanos e dicíanos verdade, cunha obra que nos emociona e nos divirte, que nos desacouga para que saibamos retornar e non nos perder polos camiños de retorno á casa natal. Roberto, na súa obra, revélanos o descoñecido de nós. El dinos que é o que aporta á cultura universal este anaco da humanidade que somos os galegos e as galegas.

Á luz deste marzo final, xa primavera, co rostro orballado de breves lágrimas de cristal e transparentes panos de liño, baixo un ceo de azul tenrura, Roberto abrázanos con afouteza e lévanos da mao cando os días estrean para nós os seus zapatiños de charol.

Cesáreo Sánchez